

n for Arendal

om et levende engasjement, folk vil
dningen av byen. Da Statens vegve-
regionkontor for Sør-Norge ble det
til Skien. Vi kjempet mot Skien og
og fikk lagt det til Arendal.

Alf-Eivind Ljøstad
fra 1999 til 2003, Fædrelandsvennen

Partnerskap for regjering

Håkon Haugli i Arbeiderpartiets homonettverk sier i Klassekampen nei til «formelt regjeringssamarbeid med Kristelig Folkeparti». Men hva med et uformelt partnerskap?

På lederplass
Dagens Næringsliv

re dem i avis og på nett, samt lagre publisert stoff elektronisk. Innlegg skal underskrives med fullt navn, vennligst oppgi adresse og 3, 4801 Arendal. Merk konv. «debatt». Send e-post til: debatt@agderposten.no. NB! Innsendte manuskripter blir ikke returnert.

«korreksjoner» og «forbedringer» etc).

De latinske oversettelsene fra midten av det andre århundre, ble etter hvert svært sprikende. Pave Damaskus ga derfor presten Jerome (mot slutten av det fjerde århundre) i oppdrag å lage en entydig offisiell latinsk oversettelse (Vulgata).

Det store antall manuskripter GFW støtter seg til ble produsert relativt sent av mer profesjonelle utøvere/munker – fra ca år 400 til 1500 CE, da trykningen overtok. Det store totalvolumet kan naturlig nok ikke bøte på feil og svakheter i grunnlagsmaterialet fra de første tre århundrene.

Antall feil/variasjoner i manuskriptene GFW lister opp, er anslått til mellom to og tre hundre tusen. Enkelte eksperter antyder nær 400.000.

Rolf Anstein Olsen

FORSONING

Tilsvar til Inger Cecilie Stridsklev

Igjen er Inger Cecilie Stridsklev (ICS) ute i Agderposten (04.10) og bortforklarer NS-medlemmers rolle under okkupasjonen, nå i forbindelse med oppfølging av en forsoningskonferanse som ble arrangert i Kristiansand i fjor. Dersom hennes inserat dekker konferansens realiteter, er det forstemmende.

Det finnes to organisasjoner som foregir å ivareta interessene til NS-barn, ifølge dem selv med til sammen under 500 medlemmer. Tallet på etterkommere etter NS-medlemmer er ifølge de samme organisasjoner, hundre tusen bare i første

generasjon, og økende i annet og tredje ledd. ISC har denne frekkhetens nådegave at hun uttaler seg på vegne av disse.

En forsoning med NS-medlemmer og de ytterst få som støtter sine foreldre, må ha utgangspunkt i en aksept av virkeligheten: Et parti med en til to prosent velgertilslutning går inn i en regjering innsatt av okkupantens administrator, Terboven, som handler klart folkerettsstridig ved ikke å ta hensyn til vårt lands eksisterende lover. NS godtar, endatil støtter, Terbovens brudd på folkeretten qua okkupant av Norge.

Fra 25. september 1940 ble det forbudt med andre politiske møter enn NS-møter, mange aviser ble forbudt, den resterende pressen ble sensurert. NS' eget maktapparat, hirden, brukes flittig når NS setter sin nyordning av Norge ut i livet på tvers av ønskene fra arbeids- og organisasjonsliv.

Over 90 prosent av prestene motsetter seg nyordningen, de fleste lærerne, andre fagorganiserte og ungdommen. Nyordningen er en fiasko, men fangeleirene fylles opp av folk som går med nisselue, og «Skutt blir den som...».

NS tar initiativet til verving av norske til SS i sitt opprop 12. januar 1941. Femten tusen mann melder seg (Svein Blindheim, 1977), og hver tredje blir antatt til tysk krigstjeneste. NS støtter tyskerne i aksjoner med påfølgende deportasjon av landets jøder. Der deltok Gestapo, germanske SS, hird og statspoliti.

NS støtter alt dette, for NS er et klart antisemittisk parti

med alle kjennetegn på et nazistisk parti; totalitært, maktbasert, korporativt og brutalt undertrykkende. Dette visste foreldrene til dagens NS-barn. De som støttet NS, fikk da også straff i henhold til denne støtten, enten den besto i å betale kontingent, være med i SS, hird eller organisasjoner ellers. Noen mente å ville det gode. Det at man ingenting ville se eller forstå, har aldri fritatt noen.

Da de amerikanske generallene Patton og Bradley kom til den befridde konsentrasjonsleiren Buchenwald 12. april 1945, ble to tusen sivile fra nabobyen Weimar ledsaget til leiren, for at de med egne øyne skulle se den brutaliteten som hadde funnet sted, deretter delta i oppryddingen av de hundretalls døde fangene.

Tysk etterkrigsgenerasjon har beklaget nazismen. «Vennetreff for NS-barn» burde gjøre det samme. Så la oss forsone oss med, i betydningen ta til etterretning, men aldri glemme, at NS-medlemmer sviktet når det som mest røyntet på. De fleste fikk en rettferdig, men mild reaksjon fra samfunnet. NS hadde ingen grunn til å frykte etterkrigssamfunnet, en rettsstat.

Men jeg har til gode å høre et eneste NS-medlem beklage sin begeistring for nazismen, verken offentlig eller privat. Jeg vil tro de fleste NS-barn skammer seg dypt over hva deres foreldre kunne involvere seg i under krigen. Og til tross for det fjerde bud, har nok de fleste tatt sterkt avstand fra sine foreldres handlinger og holdninger i en kritisk tid.

Knut Engelskjøn